

Z RINGOVA DENÍČKU:

Začnu smutnejma věcma. Umřel můj velikej kamarád, přítel Stasis Prusalis, Rudý baron. Vy, kteří čtete deníček, tak víte, že o něm pravidelně píšu, četli jste také o našem předloňském výletu na ostrov Lesbos, kde jsme strávili spolu krásnejch deset dní. Byla to nádhera. Stasis tam měl rodinu, a tak jsme prokecávali život. Dělal jsem si starost z jeho váhy a pořád jsem ho nabádal, stejně jako náš společnej kamarád doktor Rajko Doleček, dělali jsme, co jsme mohli. Stasis vždycky jel na odtučňovací kůru a vrátil se, zhubnul 3 kila a 6 přibral. Byl tak strašně tlustej, že jen s velkejma obtížema chodil. Odešel, bude mi velmi chybět, byl to čestnej skvělej člověk. Byl to jeden z komunistů, se kterýma jsem si rád podal ruku. Byl čestnej, upřímněj, měl rád lidi, jeho nekrolog v ostravských novinách není lživej. On takovej skutečně byl. Vlídnej. On mi vyprávěl spoustu věcí. Kamarádil se s Brežněvem, pokud bylo možný s Brežněvem se kamarádit, ale znali se. Kamarádil se s Putinem a jezdil taky do Severní Koreje. Takže znal diktátora Kim Čong-ila. Vyprávěl mi spoustu věcí. Říkal mi: „Ringo, samozřejmě Severní Korea je Severní Korea, ale není to tak úplně, jak si myslíš, jak tady píšou, jak je očerňujou. Ta hrůza není zas tak strašná. Politická svoboda tam samozřejmě není, ale nežijou si tak, jak tady píšou, že umíraj hlady, že jim nesvítí elektrika.“ Celej svět je proti nim, Stasisi, odpusť, že budu glosovat, nemůžou se divit, že je svět proti nim. Znal se s Che Guevarou, vzpomeňte si, jak jsem psal v deníčku, že mi Stasis dal doutník, kterej mu dal Che Guevara, tedy památečnej. Ještě dodal co mu řekl Che Guevara: „Musíš si tam strčit sirku, prošťouchnout, aby to dobře táhlo.“ Ustříhnout si konec, jak my, kuřáci doutníků dobře víme, a pak tam takhle zastrčit sirku a vytáhnout ji, abyste měli dobrej tah. Vážil jsem si památečného daru..... byl to zvláštní pocit kouřit doutník od mnohonásobného vraha. Vůbec jsem nevěděl, to jsem se dozvěděl až teď, že byl v Jugoslávii jako živej štít v době, když Američani bombardovali Bělehrad, což nazval Falbr, a to mu nemůžu odpustit, humanitárním bombardováním.

Spousta lidí, tady to noviny nepsali, do Jugoslávie hned jelo, aby byli živé štíty, ať teda na ně Američani hází bomby. Stasis tam byl a ani se tím nechlubil. Musím taky říct, že psal krásný písničky a velmi vtipný texty. Zažít ho zpívat s jeho bráchou, který hrál na buzuki, to byl zážitek. Když jsme hráli u něj na zámečku v Porubě Ringovu školu života a sexu, tak jsem ho požádal, jestli by nevystoupil v první polovině. A Stasis že jo, on nikdy nevynechal příležitost si zahrát a zazpívat. Tak zahráli s bráchou, Stasis zpíval a brácha hrál. Brácha hrál tak nádherně, je to virtuóz na buzuki. Musím ho ještě přes Stasisovy dcery dodatečně kontaktovat, protože takovej hráč nesmí zahálet. Vynikající skladatel, vynikající textař.

Než mi napsala jeho dcera smutnou zprávu, už jsem ji měl od jednoho našeho společného kamaráda, kterej mi napsal: „Ringo, měl krásnou smrt, byli s bráchou v odtučňovací léčebně, měli tam vystoupení, Stasis zazpíval písničku, opřel se o bráchu hlavou a umřel. Pánbůh ho miloval. Takhle krásnou smrt si může zasloužit jedině vynikající člověk.“ Musím ještě prozradit, že jsme se znali přes 50 let a dodneška vidím, jak jsme se sešli v Ostravě v jedné kavárně – mladej Stasis a mladej Ringo a plánovali jsme život. Tak život jednoho z nás už skončil. Stasisi, ač jsi určitě ateista, no, ateista nemusíš bejt, ale ač komunista, tak ti přeju, snad se to smí přát komunistům, budiž ti země lehká. Ostatně ten tvůj komunismus byl zvláštní, často jsme spolu o tom mluvili. Stasis byl syn řeckýho národního hrdiny, jeho tatínek zahynul v bojích mezi řeckejma komunistama a řeckejma fašistama. Byl to slavnej partyzán. Když jsme byli se Stasisem na Lesbosu a lidi se dozvěděli, kdo je Stasis, koho je syn, tak mu projevovali takovou úctu a náklonnost, jakou jsem málokdy viděl. Takže Stasisi, budiž ti země, nebo budiž ti urna lehká.

VĚRA ČÁSLAVSKÁ

Druhé úmrtí, neméně smutné, ale není pro mě tak osobní, je smrt Věry Čáslavský. Vynikající ženská, sportovkyně, jakou nemáme.

Pánbůh ji obdařil takovým obrovským talentem na sport a pílí, že se vydřela do neskutečnejch výšin sportovní slávy. Byla to skvělá ženská.

Jak se říká: Koho pánbůh miluje, toho křížkem navštěvuje. Věra Čáslavská musela trpět, když se stala ta tragická věc, kdy její syn uhodil jejího manžela, svého otce a on upadl a byl mrtvej. Všichni jsme to s ní prožívali, jaký to musely být pro ni muka. Pomohl jí Václav Havel, její osobní přítel, kterej dal jejímu synovi milost. No, otcovrah, co jiného. Nevím, jak to bylo, je o tom spousta verzí, co synek, jakej byl zhýralej a jak ho tatínek šel napomenout a dostal pěstí. Pak zase že tatínek byl surovec a despota. Teď už je to jedno, Věra Čáslavská je mrtvá, odešla do nebeské síně slávy.

Já jsem s ní měl velmi dobré kontakty, naposledy mi volala asi před třema lety, já si teď nevzpomínám, kdy to přesně bylo, jak primátor Bém nechal opravovat Karlův most, aby se z něj mohly prodávat starobylý kvádry. Akce odporná, zapojil jsem se tenkrát do těch protestů, protože jsem věděl, že to je podvod, že Karlův most opravovat nepotřebuje. Resp. každěj starej objekt potřebuje opravu, ale opravovat ho jen proto, aby se dostala miliardová zakázka a aby se rozkradly kvádry z Karlova mostu... Jsem zvědavěj, až přijdu někdy, já sice nikam nechodím, jak víte, ale kdybych náhodou někdy zabloudil do zahrady nějakýho boháče, topnýho olejáře a našel tam vystavenej ten kvádr z Karlova mostu, tak ho hned na místě zabiju toho debila. Jak to mohli udělat? Bém je Bém. Je zvláštní, jak všichni kolem to odnesli a Bém nic, jakoby byl pozlacenej. No, boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Třeba mu ujede noha, až poleze znova na Everest. Když byly ty protesty, já jsem napsal otevřenej dopis primátoru Bémovi, kterej, když se na Karlově mostě shromáždili protestující a Věra Čáslavská mezi nimi, tak ho tam četli. Věře se tak líbil, že mi volala a říkala: „Ringo, to jsi napsal skvěle!“ A děkovala mi. Mě to potěšilo, jednak že slyším Čáslavskou a za druhý, že jsem ji mohl potěšit svým vtipným břitkým dopisem primátorskému lotrovi. Takže takový dvě smutný smrti.

PILNÝ LID

Chtěl jsem se taky zmínit o pili českých dělníků, rolníků a pracujících inteligence. Jezdím v Krkonoších kolem pily, kde pracuje asi 9 dělníků, a uvědomil jsem si, že mám už prázdnou stodolu, vždycky jsem tam měl složený prkna pětky aspoň dva kubíky, třiapůlky dva kubíky a jedenapůlky dva kubíky. Už tam není nic. Všechno jsem zdělal při své amatérské truhlářské činnosti se zařízením Black and Decker, jak víte vy, co čtete moje knížky. Tak jsem si řekl, koupím si dříví. Tak jsem zajel na pilu a oni mi říkali, že dříví mají dost. A já říkám: „Ale víte, já bych potřeboval, abyste mi ho dovezli (to by ještě tak asi udělali), ale aby mi to taky ještě někdo srovnal.“ Já v té stodole nemůžu lézt, rovnat ty prkna tím obloučkem nahoru, jak mě to učil truhlář Pavlousek, kterej mi to tam skládal před třiceti lety. To prej my nemáme čas. „Tady se nenajdou dva dělníci, kteří mají rodinu a mají třeba tužší život a chtěli by si něco přivydělat? Mně je jedno, kdy přijedou, já tam budu. Já je dobře zaplatím.“ Nic. „Já je přeplatím.“ Taky nic. Nemaj čas. Pak mi říkal soused: „Oni dělaj na pile, ve tři to zapíchnou, jdou domů a lehnou si k televizi.“ Takže nic. Pak jsem si objednal tvrdý dříví na zimu od svého osobního dodavatele, vozí mi ho každý dva roky. Vždycky přiveze nákladřák tvrdýho dříví velmi ochotně. Přijel a říká: „Pane Čech, přijel jsem se synem, není, kdo by mi pomohl s tím dřevem. Ani za peníze, ani za slušný peníze nechce nikdo z mejch kolegů dřevorubců jet se mnou nákladřákem složit vám dřevo. Nepotřebujou peníze. Skončej, ve tři jdou domů, lehnout si k televizi, daj si pivo a čuměj.“

Pak jsme chtěli nechat posekat trávu. A nebyl nikdo, kdo by tu trávu posekal ani za peníze. My už to s babiznou moc sekat nemůžem. Já to teda nikdy nesekal, ale babizna sekala pilně. Tak jsme sháněli, nesehnali, nakonec nám to seká kamarád a kolega z údolí. Soused mi říkal: „Prosím tě, byl jsem ve Vysokým, jel jsem tam, protože tam jsou skoro všichni na podpoře, nezaměstnaní, jestli by někdo nevzal brigádu u mě na louce. Hnali mě, nenašel jsem jedinýho člověka, který by chtěl pracovat.“ Tak to jen pro vaši informaci. Jdou si pro podporu, jdou domů, pak si

lehnou na gauč a chlastaj pivo. Krásná bilance a hodně velká změna od dob, kdy jsem jako mladej kluk v Krkonoších začínal.

Taky se musím zmínit o tom, vždycky když si sednu v podvečer na plato před chalupu, na to betonový plato, koukám na to krásný krkonošský údolí, naliju si whisky s ledem, zapálím si doutník a už dlouho jsem měl takovej divnej pocit. Jakej divnej pocit? Co vlastně? A teď jsem na to přišel. Já jsem měl zafixovaný za ty léta, že už není slyšet natukávání kos a srpů. Horalé, chalupníci krkonošský, protože tenkrát ještě ty vrčící smrdící kotouče nebyly, tak vždycky večer naklepávali kosu. V podvečer, než šli sekat, v sedm se sekalo, když už nebylo horko, od těch šesti do devíti, tak předtím naklepávali, tak to ťukání mi chybělo. Tak jsem ho měl zafixovaný to ťuk, ťuk, ťuk po všech stránkách. Tak už se neťuká, už se jen vrčí a smrdí v Krkonošském národním parku těma elektrickéjma sračkama.

BARRANDOV TV

Zúčastnil jsem se taky natáčení barrandovskýho programu, o kterým jsem vás minule informoval, Tak si tady žijeme. Točili jsme, točili, můžu říct, že se mi to nelíbilo, nelíbil jsem se sobě hlavně já. Je to program o kradení, rozkrádání, a ten můj humor, ty vtipný repliky, ty glosy, ty to vždycky jenom shodily. Moji kolegové navodili dramatickou situaci velké krádeže a do toho přišel můj břitký vtip a všechno bylo v prdeli. Lidí by se smáli. Neměl jsem dobrej pocit, ani moji kolegové. Vycítili to samozřejmě všichni včetně kameramanů. Já, zkušený televizní komik jsem věděl, že tenhle program není pro mě. Taky ne. Volali mi a říkali mi, jak samozřejmě nejsou zvyklí říkat na rovinu pravdu, přestože vědí, že já jsem profesionál, místo aby řekli: „Ringo, my jsme si to pouštěli, není to dobrý, ta tvoje legrace tam prostě nepatří.“ Tak mi řekli: „Pane Čech, víte, my jsme natočili první dva zkušební díly bez Vás a my Vám zavoláme.“ Tak jsem se musel smát a říkal jsem: „Pane redaktore, co to blábolíte? Vždyť vy mi vůbec nezavoláte. Nemůžete mi říct pravdu? Já jsem první věděl, že to není pěkný.“

Už vysílali jeden díl. Uniklo mi to. Co bylo pro mě příjemný překvapení, byl tam Slezáček. On mě několikrát napadl v tisku kvůli Šeredový, se kterou žil. A říkal, že až toho skrčka potká, (tedy mě) zabije ho. No, potkali jsme se, nezabil mě, docela jsme si popovídali, vypadal dobře, byl příjemnej a v programu byl dobrej. Kupodivu jsem musel uznat, že to dělá dobře. Že se divákům a hlavně divačkám může líbit. Říkal jsem mu taky, jak to bylo s tou Šeredovou, že jsem jí žádnou nemravnou nabídku nikdy nedával, protože jsem věděl, že si ji nemůžu nechat, že neuhraje ani to, co Káča, ani to, co Iva. Neuhrála. Takže odešla v dobrým, ale svému milci Slezáčkovi řekla, že jsem chtěl na ní orální sex a že ona tvrdě a nekompromisně mě odmítla. Takže jsem ji vyhodil. Hovno, bylo to úplně jinak. Takže jsme si to vyjasnili. Já jsem se ještě omluvil dramaturgyni, který jsem zpochybnil jeho účast, když mi před natáčením řekla, že to bude uvádět pan Slezáček. Tak jsem říkal: „No, to je člověk, kterému se v životě nic nepovedlo.“ Tak jsem to musel vzít zpátky, zavola jsem jí, řekl jsem, že jsem se zmýlil, že to беру zpět, že se to povedlo.

HAVEL - JÁGR - RINGO

Potěší mě vždycky, když se někde objevím. Víte, že dědouška Ringa už mladá generace zcela vytlačila z výsluní, zůstává mi velmi malej prostor k práci a k prosazování. Bylo Rio de Janeiro, olympiáda, kterou jsem sledoval s velkým zaujetím. (Byl jsem velmi zklamán, jak málo sportovkyň má krásný kozy! Úplně mi to Olympiádu pokazilo.) ,Ale potěšilo mě interview s Brazílce, s hostama olympiády. Myslím, že to televizní interview točil redaktor Milan Radosta, ale nejsem si jistej. Ale myslím, že pod tím byl podepsanej. Potěšil mě, protože se ptal lidí, který slavný Čechy znaj. A oni říkali: Havla, Jágra a Ringo Čecha. Byla to velká legrace, protože to říkali všichni. Devět lidí to řeklo a mně se to líbilo, když padne vaše jméno v takovýmhle vysílání... Radosto, ty asi nečeš můj deníček, ale jestli jo, tak ti děkuju, potěšil jsi mě.

HUŠÁK DO SENÁTU!

Volal doktor Hušák, bude kandidovat do Senátu. Jestli bych si tam někoho přál, tak bojovníka Hušáka. Poslal mi svůj volební program, kterej najdete na mejch webovkách v [rubrice Politika](#). Přečtete si to, protože je to naprosto dokonalý. Hušák všechno pregnančně a výstižně pojmenoval, musím se pod to podepsat. Najděte si to, nebuďte líní, klikněte si Politiku a uvidíte, že Hušák má pravdu, všichni se k němu přidáte.

KOHOUT NA VÍNĚ

Včera jsem byl nakupovat tady u nás v cukrárně U Stáni. Vlastně je to pekařství. To je takové kulturní místo, kde se scházejí občané naší obce. Dřív to bylo na poště při placení složenek, teď tu máme skvělou pekárnu, kterou vede Stáňa. Je proslulá, jezděj sem lidi z široka daleka. Kdo tam nebyl jako Zdena Pohlreichová. Říkám jí: „Zdeno, víš, že tady máme restauraci Pod lesem, kde vaří vynikající jídla?“ A ona říkala: „Já to vím, my tam se Zdeňkem často chodíme a ten kuchař je Zdeňkův žák.“ Jak Zdeno maluješ zeptal jsem se. Maluju koně povídá ona. To je velmi těžké uznal jsem, já koně moc neumím což se můžete přesvědčit když si kliknete na obraz "Taxisův příkop" Tak jsem říkal, to je nejlepší reklama pro kuchyni, když tam chodí Pohlreich s manželkou. Udělali kohouta na víně, byli jsme tam s celou rodinou. To jsou dvě vlajkový lodě francouzský kuchyně, burgundská pečeně na zelenině a kohout na víně. Udělali kohouta na víně, měli jsme boule až za ušima. Moji vnuci, kteří to neznali, ti byli úplně v pytlí. Oni vždycky mrkaj na sebe, když děda něco chválí, nebo něco vyprávím, tak vidím ty shovívavý úsměvy mých vnoučků. Tak jim říkám: „Žerete, až máte boule za ušima, vy blbouni! Vždyť jsem vám říkal, že kohout na víně je něco extra!“ Když jsme jeli s Novotným po Francii, tak jsme dostali chuť na kohouta na víně, věděli jsme, že je to pýcha každý francouzský kuchařky udělat ho dobře. Tak jsme právě volali doktorovi Hušákovi, kterej jezdí do Francie velice často, protože je milovník vína a jezdí si tam kupovat víno, a ten nám řekl:

„Musíte jet, kluci, do toho a toho města, do té a té restaurace a tam si dejte kohouta na víně.“ My jsme tam opravdu jeli, taky jsme měli boule za ušima, čuměli jsme jako moji vnoučci. Teď mi slíbil tady ten šéfkuchař, že mi taky udělaj tu burgundskou pečení na zelenině. Tak na to se strašně těším. Už se tomu nikdo z mých vnuků nesměje a všichni mi řekli, že teda půjdou se mnou.

HARFA

Sezónu 2016/2017 jsme otevírali Dívčí válkou v obchodním centru Harfa. Nahoře na střeše je krásný divadlo, pódium, sedačky asi pro 350 lidí. Měli jsme vyprodáno. Je to tam krásný, já jsem úplně zíral, oni tam vystupovali už před rokem, ta lžiparta, která hrála Dívčí válku bez mého souhlasu a mizerně, vím, že Novotný se tam byl na ně podívat. Říkal, že je to tam pěkný. Tak letos poprvé jsme si tam zahráli, krásný prostředí, je tam Dinopark, jsou tam lavičky, tráva, vodotrysk. Taková krása! Tak se mi to tam strašně líbilo. Tak jsme se domluvili, že příští rok tam musíme zahrát jednou Dívčí válku a jednou Ringovu školu života a sexu. Vyprodáno, úspěch, nádhera. Hezkej začátek sezóny.

GROSSMANN

Byla u mě režisérka Oktábcová, která točí o Jiřím Grossmannovi. Zúčastnil jsem se toho, jako už mockrát, protože o Grossmannovi vím jako málokdo. Osobní přítel od mládí, od Sluníčka, kdy začínali se Šimkem, když ještě jako vojáci vystupovali, celej život až do Semaforu. Teď navíc jsem říkal Simoně Oktábcové: „Máš ode mě informace, opatruj je, když je vystříháš, jak vím, vaše televize dává informace v holých větách, tak si to schovej, jednou třeba o Grossmannovi budeš točit obsáhlejší dokument.“ Jirka bydlel ve Staropramenný, já ve Vltavský na Smíchově, tak jsem ho často bral autem domů a cestou jsem se leccos zajímavého dozvěděl o něm, o Šimkovi, o různých umělcích, o našem divadle. Byl to skvělej člověk Jirka Grossmann. A textař, jakej tady dlouho nebude. Budiž čest jeho památce.

KDO JE TO KODEŠ?

Vytisl jsem kopie obrazů Czech open a Czech open 2 a že je vezmu na Slavii do VIPky a potěšil tak svého kamaráda Honzu Kodeše. Kodeš tam nebyl, tak jsem šel na sekretariát, kde seděla taková pětadvacítka v jiném stavu. Nechám tady slečno něco pro Honzu Kodeše. Kdo je to Kodeš zeptala se pětadvacítka? Myslel jsem, že si ze mě dělá prdel, tak jsem zažertoval - Vy neznáte kdo takové Metrevelli? Neznála a nerozuměla. Honza Kodeš je Wimbledonský vítěz! Stokrát to napište a nechte si to od rodičů podepsat!

ZABTE JI PÍČU!

Protože se nedostanu ke čtení klasiků, viděl jsem v programu, že dávají Annu Kareninu, film starší sice, ale co se dá na Tolstém zmodernizovat, když není režisér idiot? Nic. Natočí to tak, jak to Tolstoj napsal. Tak jsem si to pustil, protože jsem to četl jako mladej kluk, znáte to, leccos se vám vykouří, vytlačej to z mozku daleko jiný věci. Anna Karenina. Můžu vám říct, že vždycky jsem považoval za největší píču na světě Manon Lescaut, protože ta způsobila zkázu všem, včetně sebe, protože to byla neskutečná kráva. Tu strčí Anna Karenina totálně do kapsy! Takovouhle píču, jako byla Anna Karenina! Tolstoj musel mít strašný zkušenosti se ženskejma, jak popsal tuhleto krávu neuvěřitelně věrně. Mimochodem film velmi pěkný, vůbec mi nevadilo, že to nebyly blackouty, že to bylo normálně točený slušným středním tempem. Nadával jsem jí během filmu: Ty krávo, jdi do hajzlu, ty píčo blbá, chcípni. Taky nakonec skočila pod vlak, z čehož jsem měl velikou radost. Říkal jsem: Škoda, že to neudělala hned na začátku filmu, tak by ušetřila tolik bolesti chlapům, dětem, všem okolo. Chlapci, zamysleme se, kdo má kolem sebe nějakou Annu Kareninu, kolik jich kolem nás běhá a trestá nás, nebohý muže a své nešťastný rodiny. Jděte, ženský, s tou vaší nenaplněnou láskou do prdele!

RENESSANCE VINYL

Dostal jsem pohled od kamaráda rockera, kterej má zvláštní zaměstnání. Víte, jak rockeři stárnou, každej dělá něco jinýho. Tak tenhle můj přítel prodává v prodejně japonský vinylový desky v pasáži Černá růže. Skvělý desky, levný, jezdí je nakupovat do Tokia do Japonska. Tak mi přišel pohled z Japonska: Jsem, Ringo, v Tokiu a kupuju ti taky nějakou klasiku. Je to tady hrozný, je tu 30° tepla a 70% vlhkost. Neuvědomuju si, v čem byla ta tvoje radost z Kjóta, možná, že Kjóto leží trošku někde jinde, než Tokio, ale tady je to hrůza. Desky ti přivezu, jestli tady nezhebnu!

BREXIT

A teď na závěr ještě nějakou politiku. Musím se vrátit k Brexitu, k vystoupení Anglie z Evropský unie, k čemuž jim znovu a znovu gratuluji. Četl jsem článek od Nigela Lawsons, bývalého ministra financí ve vládách Margaret Thatcherové a ten cituje bývalého guvernéra Bank of England Nervina Kinga, který nedávno napsal: „Proč byste měl být členem tenisového klubu, když nehrajete tenis a když ho dokonce vůbec nemáte rád, jenom proto, abyste si v tom tenisovém klubu jednou za měsíc zahrál mariáš?“ Jak nádherná a výstižná definice! Nemám k tomu vůbec co dodat. Jak se moji milovaní Britové umějí jako vždy vyjádřit jasně, pregnantně k tomu moudrému kroku. Doufám, že podpoříme Orbána a rakouskýho kandidáta na prezidenta Hofera a vytvoříme ve středu Evropy ostrůvek pravdy a lásky, který zvítězí nad unijní lží a nenávisť.

JASNÉ ZADÁNÍ

Tak teď zase něco nesrozumitelnýho a pro mě nepochopitelnýho. Obrátila se na mě moje vnučka, která připravuje povinnou školní četbu. Četla Charlese Baudelaira Květy zla. A vyučující jim zadal takovýhle zadání, to stojí za to, abych to tady uvedl, protože to se úplně vymyká jakýkoliv logice, stručnosti, srozumitelnosti. Poslouchejte: Objasněte nové pojetí krásy a pravdivosti, objevitelství ve sféře obraznosti.

Doložte na konkrétních příkladech obraznost spočívající v sugerování představ hudbou slov a náznaky symbolů.

OBRAZY V BRNĚ

Ve středu 19. října budu mít velkou výstavu v Galerii HŘEBÍČEK Česká 32. Je to krásná galerie a já v Brně 10 let nevystavoval. Bude to retrospektivní výstava s osmdesáti plátny, grafikou a tisky. Takhle velkou výstavu jsem měl naposledy v Madridu před dvaceti lety v Tureckých lázních. (Na té výstavě si koupila obraz vnučka generalissima Franka) Těším se jak říkal Jiří Šlitr před představením k hercům - „ snažte se blbouni! Brno je brána k Moravě!„ Přijďte, bude to stát za to. Také poprvé vystavím nové obrazy 2016 které ještě nikdo neviděl. (Mimo vás co čtete můj deníček a nahlédnete do obrazárny.)

PRAVDIVÉ PŘÍBĚHY ZE ŽIVOTA MILOŠE ZEMANA.

Byli jsme loni ve Vysokých Tatrách. Ivanka, Miloš, Jarda Hlinovský, Fico a Mečiar. Cestou na Terryho chatu vyrazil proti nám medvěd. Velký černý grizzly hladový s tesáky vystrčenými a s pěnou u mordy. Všichni jsme vykřikli hrůzou, jedině Miloš zůstal klidný. Medvěd vida Miloše zarazil se a zůstal stát. Miloš k němu přistoupil a zahleděl se mu do očí. Jaká síla z toho pohledu vyzařovala! Jaká záře ho obklopila. Grizzly sklopil hlavu, začal provinile mňoukat a pomočil se strachy. Dostal od Miloše s každé strany pohlavek, všem nám olízl ruku a s pištěním zmizel v kleči. Boga jeho - do paroma volal Mečiar a klekl si před Milošem. Všichni jsme ho následovali. Ten nám pokynul abychom povstali a pokračovali v cestě na Terryho chatu. Lech Walesa a Marila Rodovič už na nás čekali s haluškami s dvojitým špekem.